

Jaume Coll Mariné

UN ARBRE MOLT ALT

*Premi de poesia
Ausiàs March de Gandia*

edicions
62

JAUME COLL MARINÉ

UN ARBRE
MOLT ALT

LV PREMI DE POESIA
AUSIÀS MARCH DE GANDIA

Edicions 62

Un jurat format per Maria Josep Escrivà, Rubén Luzón,
Jaume Pont i Jordi Cornudella ha atorgat a aquesta obra
el LV Premi de Poesia Ausiàs March de Gandia (2017)

Primera edició: gener del 2018

© Jaume Coll Mariné, 2018

Disseny de la coberta: Albert i Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Diagonal, 662 – 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Vilanrosa
Impressió i relligat: Limpergraf
ISBN: 978-84-297-7643-0
Dipòsit legal: B. 29.308-2017

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes
per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

TAULA

- Cavalls blaus, 13
 Als camps de fora a casa, 14
 Verdaguer, 16
Dos ocells a quarts de set del matí, 17
 Matí a la galeria, 18
Un roure vell que han tallat netejant
 el Sot de l'Home Mort, 20
 Finestra d'octubre, 22
 Pollastres, 24
Dissabte de gener, havent dinat, 26
 Sant Francesc i els ocells, 27
 Tot això, 28
 Un camí, 30
 Anar a buscar un arbre, 31
 Les Oliveres, 32
Haidé mira el mar, al capvespre, i sent com li canta, 33
 Conills, 34
 Capvespre d'agost, 36
Un pardal ha vingut a morir-se al meu quarto, 37
 N'èrem tres, 38
Fragments lligats de Joan Garí, 39
 Dia d'hivern, 42
 Una visita, 44

Un vespre,	46
La cançó del xot que canta sol i és molt tard,	48
Sobre un poema del 2006,	50
Nocturn,	52
Poemes curts,	53
La gata groga,	60
Les guineus,	61
El mirall; les aloses,	62
Avui que el sol ens ha sorprès ben alt,	64
Cançó d'amic,	66
A l'amiga,	67
Dues cançons de capvespre,	68
Cançó de nit,	70
Perles,	71
Cançó de bressol,	74
Cançó de ploure,	76
Un poema de finals d'estiu,	78
Els cérvols,	80
Sis proses,	81
<i>Nota,</i>	87

CAVALLS BLAUS

Eren les set i van baixar fins a davant de casa,
enormes i marrons i amb la crinera rossa,
baixaven entre els gossos sota la llum marró del vespre
i els gossos els bordaven, i caminaven

tranquils i esbufegant, marrons, i a poc a poc,
movent, de tant en tant, el cap amb força,
movent la cua amb força i caminant molt lents;
i els cridava que «va!», que se'n tornessin,

que «va!», i se n'anaven, camí amunt, «amunt!...»,
i abaixaven el cap, menjaven una mica
i avançaven, després de mirar enrere,
tranquils i esbufegant i amanyagant el vespre;

i la nit que se'ls enduia sota el mirall del vespre,
blaus i marrons, mirant enrere,
enormes i marrons i amb la crinera blava,
tranquils i esbufegant i amb la crinera blava,

menys un, més lent, més blau i gros que els altres,
que vigilava com marxaven, camí amunt,
que vigilava com marxava, «va!»,
tranquil i esbufegant, amunt, i endins de casa.

ALS CAMPS DE FORA A CASA

No sé què fer-ne, avui (ni tu no ho saps),
de la claror que cau i aguanta els pins
i aguanta els roures, camps i dematins
que van creixent darrere el vidre, a claps,

com una manta blava que es fa gran
i es deixa fer la nit per sota seu,
mig d'amagat, marró; i és un so greu
el que omple el dia, un so de vent, de quan

es fon per dins el bosc i ve de dalt,
i el sents, però no arriba. No sé què
n'hauré de fer (no ho sap ningú), del ple
de llum que se'm fa als ulls; potser no cal,

de fet, potser no cal tot aquest sol
d'avui de sota el cel, de sobre els camps,
que creixen torts, que van brotant, com rams
de bosc que hem arrencat i ningú vol;

no cal. Que què en farem, de tant de dia,
de tota aquesta llum, si no hi ha temps
que es vegi tota (no, que no hi ha temps,
que tot hi cau i res no se'n destria)

i cau del cel, de cop, com un fals sostre?
Què n'hem de fer, què en fem, d'un bosc d'arams,
eh, què en farem, avui, de tants de camps
oberts que van negant-se per dins nostre?

VERDAGUER

Vaig sentir un rossinyol que cantava dins del bosc,
i caminava i a vegades el sentia més fort i a vegades més fluix,
i quan em semblava que m'hi acostava i el tenia damunt meu
i només havia d'alçar el cap per veure'l
o d'allargar la mà per agafar-lo, que els arbres
i les plantes i muntanyes es feien grans
i tot era net i brillava amb una llum molt clara i natural,
ell callava un moment de dins els esbarzers o a dalt
d'un auró jove, i era petit tot el que veia;
i caminava més, i el sentia un altre cop,
però més lluny. I jo li seguia les cançons
de cada dia i cada nit, i ho vaig fer
durant molt temps, fins que en vaig aprendre algunes,
però cantades malament. Llavors, quan marxava del bosc,
i caminava pels carrers d'alguns pobles i ciutats
que no em sabia, me les deia per dins o en veu molt baixa,
o me'n feia de noves, per més tard. I només
hi vaig tornar de tant en tant, en aquell bosc,
per sentir com es refeia tot sencer amb el cant
d'un rossinyol, i per menjar, quan era estiu,
algunes mores, d'aquelles dolces i brillants.

DOS OCELLS A QUARTS DE SET DEL MATÍ

El sol s'ajup i xoca amb la teulada,
i el camp s'ajoca i dorm sota els turons,
que s'alcen lents, que veuen com al fons
la nit es pon al crit de la becada.
De l'aiguaneix del dia en surt l'arada
vella que llaura el bosc i els seus racons,
que en treu la terra magra, els aguilons
que miren fit el sol a la capçada
d'algun roure molt alt. I el bosc s'escampa,
i sembra fins que hi veus la seva trampa
de fang i verd, de troncs i de nit clara.
I el cel s'engruna, que cau amb la tempesta,
i l'àliga, que en fuig, en fa una festa,
del vol que era el matí, que l'és, encara.